

var blevet paa Nakskov Børnehjem, selv om der havde været to Børn mere end fastsat i Reglerne? Det er gaaet i dette Tilfælde, som det er gaaet for Sundhedsautoriteterne med Hensyn til de gamles Hjem: man er kommet til at gøre to Børn Portræd i Stedet for at gavne dem. Jeg har ikke fremhævet dette Tilfælde sidste Gang, det er ikke mit Ønske at vække Sensation, men da Sagen er bragt frem af den højtærede Minister, har jeg ment at maatte give dette Svar. Det er min Overbevisning, at man skal se at faa Embedsmændene til at komme bort fra dette Pedanteri, fra disse faste, bestemte Regler, som man ikke under nogen Omstændigheder kan komme udenom. Naar vor Bestyrelse for Børnehjemmet sluttelig blev led og ked af at svare dette Tilsyn paa alle dets Skrivelser, ligger det netop i, at man syntes, det var ganske urimeligt, og man var blevet forarget over, at Tilsynet havde foranlediget, at disse to Børn maaske gaar til Grunde. Det er ikke et Tilsyn, der vækker Respekt, naar det handler paa den Maade. Nu sagde den højtærede Minister, at han mente navnlig, at Børnenes Opholdsrum kunde komme til at ligge mod Syd. Nej, det kan desværre ikke lade sig gøre, i hvert Fald ikke før man finder paa at dreje Verdenshjørnerne. Huset er nu en Gang bygget saadan, at Børnenes Opholdsstuer ikke vender mod Syd og ikke kan komme til at vende mod Syd. Men der er dog i dette Land ogsaa andre, som ikke kan faa Opholdslokalerne lagt efter netop videnskabelige Krav. Hvad mener man f. Eks. om dette høje Ting, hvor vi dog maa trisse omkring omtrent de 300 Dage om Aaret og maa finde os i at være indelukket i Lokaler, hvis Vinduer heller ikke vender mod Syd? Der findes i dette Land Tusinder, ja, maaske Hundredetusinder, som maa finde sig i at bebo Lokaler, hvor Vinduerne ikke vender mod Syd. Her er Forholdet i øvrigt det, at Børnene har en stor Park paa flere Tønder Land, og naar Solen skinner, hvad enten det er Vinter eller Sommer, saa opholder Børnene sig i Parken, og derfor har vi selvfølgelig ikke ment, at det gjorde saa meget, at Opholdsrummene i Huset ikke just vender mod Syd, for Sol faar Børnene saa meget af, som de overhovedet kan faa i dette Land — men Huset kan vi ikke vende. Derfor kan vi ikke imødekomme den højtærede Ministers Ønske i saa Henseende. Børnene har det imidlertid godt, og de, der passer dem, holder af Børnene, og Børnene holder af dem. Det er for mig Hovedsagen.

Til Slut har jeg ganske faa Bemærkninger at gøre til den højtærede Justitsminister. Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det vilde være heldigt, om den højtærede Justitsminister ved sin Deltagelse i Debatten i dette høje Ting kunde anlægge en anden Tone. Et Blad refererer den højtærede Justitsminister saaledes: Justitsministeren talte som sædvanlig ukultiveret. Jeg synes, det Blad havde nogen Ret; men jeg synes, det er kedeligt, at det skal være saaledes. Den Form — hvert æret Medlem her i Tinget er jo i Stand til i Folketingstidenden at læse Udtalelserne igennem — den Form, den højtærede Minister benyttede overfor mig, synes jeg var af en saa haanlig Natur, at jeg nok kan mindes, at den en Gang var brugelig — det er mange Aar siden — paa de københavnske Politistationer; men der skal Tonen, efter hvad man har sagt mig, i Aarenes Løb være blevet ændret, og jeg synes da, at naar Politibetjentene i København, som tidligere var stærkt udsat for Kritik i den Anledning, har ændret Tone og Jargon, saa kunde den højtærede Justitsminister ogsaa gøre det, om ikke andre Steder, saa i hvert Fald her i dette høje Ting.

Det, som den højtærede Justitsminister — naar man ser bort fra den mindre behagelige Form — ankede over, var, at jeg skulde have citeret en Skrivelse fra Ministeriet fuldstændig forkert, og Ministeren tilføjede, at hvis jeg paa de to Punkter, som jeg havde omtalt, kunde godtgøre, at Justitsministeriet havde taget fejl, saa vilde jeg derved have opnaaet en Sejr over Justitsministeriet. Da jeg forstaaer det saaledes, at dersom der kan paavises to Fejl begaaede i denne Sag, saa vilde Justitsministeriet raade Bod paa den Fejl, der er begaaet, og træffe en anden Afgørelse, skal jeg gøre mig Umage for at bevise det; ellers vilde jeg ikke være kommet tilbage til denne Sag. Jeg skal saa meget hellere gøre det, som det kun vil vare et Par Minutter.

Vi ønskede i Nakskov en ny Sundhedsvedtægt og ønskede, at der i denne kom til at staa, at Sundhedskommissionen selv valgte sin Formand. For at være sikker paa denne Tilladelse skrev vi til Justitsministeriet og anmodede om at faa en Udtalelse om, hvorvidt det kunde lade sig gøre, at vi selv valgte Formand, i Stedet for at Politimesteren, som det hidtil havde været, var selvskreven Formand. Vi fik det Svar fra Ministeriet, at der gaves ikke Lovhjemmel for, at Politimesteren skal være selvskreven Formand for Sundhedskommissionen. Nu tror jeg nok, at enhver,